

Policratici Contenta

Johannes <von Salisbury, Bischof>

Parrhisius, 1513

Ca. vi. Q[uod] adultores multiplicati sunt super numerum: & a preclaris domibus honestos & dissimiles sui expellunt.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70332)

pergerunt/quibus sensus demulceat: quod opera commendant hominum ut eos fame preconiis & quodam suavi iocunditate favoris inducant ad quietem.

Ufus enim puluinaris & cervicalis est mollicies getis. Pulvinar ergo sub omni cubito manus ponitur: quoniam non modo operatio: sed quicquid ei adiacet promedatur. Caput uniuerse etate cervicali supponitur dum quis adulantium ab his in totius vite operibus delectatur. Et alibi. Ipse edificabat parietem: illi autem lineabant eum. Parietem edificat non domum quicquid in idurate mentis vitio prauitatem pergerit operum. Qui in pariete solo hostium facit: quicquid ingrediat foris est. Quicquid in prauitate operis idurata mente conuersatur a sanctorum societate se iungit. Edificatum ergo parietem linunt quicquid prauis operibus alicuius adulanter applaudit. Cum homo sit turpe omnibus adulari: longe turpius est si in precepte auctoritatis aut ordinis viros adulatio cadat. A deo quidem ut sacrorum canonum institutis cautum sit clericos irrefragabiliter deponendos qui noscuntur adulationibus infennire. Recte quidem quia omnis adulatio comites habet dolum et fraudem perditionemque: et notam mendacii: sequelamque et ignominiam fututis: execrationem proximi: & exterminium totius honestatis. An non est talis non modo euicendus a deo sed a toto fidelium cetero?

¶ Quod adulatores multiplicati sunt super numerum/et a preclaris domibus honestos & dissimiles sui expellunt. Cap. VI.

¶ Ecce tamen pestis iam intantum domino indignate inualuit/ut si vetum forte fuerit ad perflicium/verior ne modestos & bonos viros possint facilius expellere quam expelli. Serpit enim illusio feda & morbus cancerosus in omnes/ut nullus aut rarus sit quem labe ista non maculet. Omnes enim affectant beniuolentiam eorum cum quibus viuunt: quod quidem non modo licitum est sed honestum/utpote omnia que natura virtutum parens & recte viuendi dux optima gignit. Sed dum hac affectionem/moderationis regula deserit ferre in preceptis/discursibusque per omnia agenda & non agenda/per infamiam & bonam famam/fauor/ auceps gratie sollicitator incestus/ut cum amicum blanditiis percorruerit more meretricatis fortunam surripiat: extenuet facultates/aliena in se congerat spolia/& suum omnia conuertat ad lucrum. Efficit ergo ut nulla sit ei molesta senilis obsecundatio/nullum indecens videatur obsequium: omnium officiorum personas induit/dum premia omnium fraudulenter preripiat. Qui sunt enim qui vestibus nitentur/qui fastigati incedunt/qui sequipedarum stipantur comitatu/comilitonum & contubernaliu dealbantur obsequio/quod primis salutationibus in foro gloriantur: qui primos recubitus habent in cenis: quorum aures mulcentur fomento pre nominum: & quibus nobilium molles referantur auricule/quos

Ezechiel. xiiij.

xlvi. dist. clericus qui.

¶ Non honores adulatorum.

Proverb.
xxviiij.

Fides quare
sz fm stoicos.

Juuenalis.

fortune gratia alarum suarum remigio ad sublimia subirehūt & extollit: & a quibus quelibet magna domus dispositionis sue formulam trahit: & habitum mutuatur? Nempe adultores: qui alienum viuūt ad nutum: dum eos fraudulenter emungāt. Veritas aspera est: & plerūq; molestiam parit: dum aliquem palpare dedignatur. Verum amaritudo eius vtilior est & integris sensib; gratior: q̄ meretricantis lingue distillans fau?. Meliora sunt siquidem salomone attestante amici verbera: q̄ fraudulenta oscula blandientis. Quid ni? Fides enim semper perfidie antefertur. Non manet fides incolumis: vbi aliud agitur & aliud simulatur presertim animo & voluntate nocendi. Dicitur enī fides (si sequimur stoicos) eo q̄ fiat quod dictū est. Lux mea: salus mea: refugium meū: cor meum: & vita mea: dux inuicte: viuentium sapientissime: omniū largissime & benignissime: viuēdi forma: virtutis speculū: & cetera huiusmodi impertine ingesta: nonne plena sunt non tam adulationis vitio q̄ veneno? Sunt enim qui nec sarrantis speciē vitant cum amicitia profitentur. Venena (inquit sapiens) non dantur nisi melle circumlita. Nulleq; occultiores sūt insidie q̄ he que latent in simulatione officii: aut aliquo necessitatis nomine cum obsequium presertas/amicitiam suspicaris: mentiris affectum: insidie sūt. Nec vt est in fabulis quoniam & mendacia poetarum seruiunt veritati. Iuno semelem deceptam in incendium non impulisset si non esset nutricis induta faciem / & mēta affectum. Tibi credis impendi famulatum: extreme & miserrime subiiceris seruituti. Nam cum facilem distillat in aurem exiguū de nature vitiiq; veneno: dispeream ni submoueat omnes qui vera loquuntur. Dedignati assentationis subire notā: limine submouentur: & bene si nō iudicatur inimicus / qui potētis amici voluptatib; etiam turpiorib; non modo contradicit: sed etiam nō cōsentit? Equidem nec cōsensus ad grām sufficit approbare: p̄mendare: applaudere infantiēti necesse est. Cū omnia malefecerit laudandus est quasi re bene gesta: Sicut enī idēptitas voluntatū amoris est iudiciū: sic ex dissēsu / inimicitiarū quisq; re? arguit. Proinde satyric? iquit. Quid faciā rome: mētiri nescio: librū Si malus est nequeo laudare & poscere mot?. Astrorū ignoro: funus p̄mittere patr?. Nec volo nec possū: ranarū viscera nūq; Inspeci / ferre ad nuptā q̄ mittit adulē. Que mādat norūt alii / me nemo ministro Fur erit atq; ideo nulli comes exeo: tāq; Manaris & extincte corpus non vtile dextre. Fugio ergo vrbē tantis ob-

scenitatib⁹ plenam: adulatorum veneficio toxicatam: suis adu-
 latoribus dereliquo. Viuāt arturius istic & catulus/maneant q
 nigrum in cādida vertunt. Nec tamē vnus vrbis tantum vitia
 depingi credas/iam totius orbis sunt. Quod ad istud⁹ vrbē ro-
 manā crede. ¶ Memini me audisse romanum pōtificem soli-
 tum deridere libardos: dicens eos pilleum omnibus colloquen-
 tibus facere: eo q̄ in exordio dictionis beniuolentiam captēt: &
 eorum cum quibus agitur capita quodā cōmendatiōis demulce-
 ant oleo. Fili mi (iquit salomon) si te lactauerint peccatores: ne
 acquiescas eis/ipsi enī cōtra sanguinē suū insidiant: & moliant
 fraudes cōtra aias suas. Prohibe pedē tuū a semitis eorum: pe-
 des enī eorū ad malū currunt & festinant/vt effundāt sanguinē.

Lumbardi in
 pncipio narra-
 tionis captāt
 beniuolentiam
 cōmendantes
 eos quibus lo-
 quūtur.
 ¶ Proverb. j.

¶ Fraudē adulatorū in initio vitandam: et q̄ muneribus / aut
 obsequioꝝ difficultate validissime procedit. Capitulū. VII.

Ecce vir sapientissim⁹ in filio erudiēs vniuersos: assen-
 tatorum gratiā omnibus suspectā reddit. Omnes de-
 terret: & hoc quidē in initio. Eo forte q̄ recte gradien-
 tem primus adulatorum congressus impugnat. Hec
 fortasse meretrix est: cuius indicit fugam. Fumus iquit distillās
 labia meretricis: & nitidius oleo guttur eius: nouissima autem
 eius quasi absintium: amara et acuta quasi gladi⁹ biceps: pedes
 illius descendūt in mortem / & ad inferos gressus eius penetrāt:
 per semitam vite non ambulant: vagi sunt gressus eius et inue-
 stigabiles. Nunc ergo fili audi me: & ne recedas a verbis oris
 mei. Lōge fac ab ea viam tuā: & ne appropiques forib⁹ dom⁹
 ei⁹. ¶ Hec & si ad sectam hereticorū censeant⁹ precipue referē-
 da: ab adulationis fraude non aliena sūt. Si ergo ad fores dom⁹
 eius non licet accedere: nunquid admittenda est in p̄cordia pec-
 toris? Ceterum cum multiplex sit vitium adulandi: aliis vultu/
 aliis verbo: aliis opere vel munere assentantibus: efficacissima
 est adulationis fraus / cum simulationem confirmant munera/
 aut ei difficilius obsequium contestatur. Si aliter credis q̄ te tua
 tempora fallūt. Qui stipe mel sumpta dulcius esse putas. Pro-
 batio siquidem vere dilectionis est sub huius tempestatis cor-
 ruptione frequentatio muneris: ars artium est si placere vis fre-
 quenter dato. Si calidum scis ponere sumentem: scis comitem hor-
 ridulū trita donare lacerna. Alter mercuri⁹ enis ei & si vis am-
 plius es apollo: pheboq; pulchrior & sorore phebi. Nec est quod
 de suffragio ipsius dei desperes: quem munerib⁹ pascis. Alimē-
 ta siquidē vmbatilis gratie & nominis p̄stituti/munuscula sūt

¶ Prover. v.

¶ An Quidi⁹ de
 arte. Munera
 crede mihi ca-
 piunt hoiesq;
 deosq; rē.